

ΤΟ ΝΗΣΙ που ΕΦΥΓΕ... - Του κ. Στάμου Γαλούνη

Οι καλοκαιρινές μας ιστορίες και αναμνήσεις είναι συνήθως συνυφασμένες με ένα όμορφο νησί, μία μαγευτική παραλία, ένα υπέροχο ηλιοβασίλεμα, εκλεκτή παρέα... Δεν είναι όμως πάντα και για όλους έτσι.

Μπορεί μία καλοκαιρινή ανάμνηση που μας σημαδεύει για πάντα να σχηματιστεί ακόμα και μέσα στο κέντρο της ανυπόφορης από τη ζέστη και πολύβουης πόλης.

Έστω κι αν, ακόμα και σε αυτήν την περίπτωση, αφορμή στάθηκε το «ταξίδι» μέσα στο νου σε ένα όμορφο νησί...

Και επειδή δεν έχουν όλοι τη δυνατότητα να αποδράσουν για κάποιες μέρες από την καθημερινότητα σε έναν επίγειο παράδεισο, υπάρχει το ακόλουθο διήγημα του **κ. Στάμου Γαλούνη** – θα λέγαμε ξεκάθαρα αυτοβιογραφικό – που αναδεικνύει για μία ακόμα φορά, ότι δεν έχει σημασία ο προορισμός, αλλά το ίδιο ταξίδι (έστω και νοερό...).

ΤΟ ΝΗΣΙ που ΕΦΥΓΕ...

Κοίταζε εκστασιασμένο το νεαρό παλικαράκι... λαίμαργα, ερωτικά και λατρευτικά το αντικείμενο του πόθου και του πάθους του.

Εκείνα τα πανέμορφα, ευωδιαστά γαλάζια και καφετιά χαρτονομίσματα καί στο ανταλλακτήριο του μυαλού του, πήραν μορφή καί σάρκα, έγιναν εικόνες, θάλασσες, αέρηδες, μελωδικοί ήχοι, μυρωδιές, απολάυσεις, συναισθήματα καί χρωματίστηκε η ζωή του αλλιώς,..... με προβολές/ζωγραφίες αυγουστιάτικων διακοπών σε Αιγιοπελαγίτικο μαγικό νησί.

Ήτανε ένας αναπάντεχος, απρόσμενος μικρός θησαυρός, 60.000 δρχ – πριγκηπικό φιλοδώρημα του κροίσου μεγαλοεφοπλιστή Γιάννη Λάτση – και τα μισά ήταν καταδικά Σε, αρκετά γιά να ξυπνήσουν τ'όνειρο – του ουτοπικού γιά τόν καιρό εκείνο – Σαντορινιού παραδείσου.

– Είχε μαγευτεί όταν αναγκεμένος φοιτητής την προηγούμενη άνοιξη επισκέφτηκε το νησί, σαν πλασιέ πουλώντας εγκυκλοπαίδειες και βιβλία. (σημ: μακράν η πλέον ψυχοφθόρα, ανασφαλής καί οδυνηρή δουλειά).

Φαντασιακά, ήδη έβλεπε τόν ευατό του, να'χει μπαρκάρει με το πρώτο βαπόρι, να'χει λουστεί με το φώς του πελαγίσσιου ήλιου, να αναπνέει αρμύρα, άγρια μέντα, θυμάρι, βασιλικό, γιασεμί κι ασβέστη, να πίνει θαλασσινό νερό στην υγεία του Ποσειδώνα καί της Αφροδίτης.

Να αρμέγει με τα μάτια του αυτή την άφατη φυσική ομορφιά .

Νοερά τον θωρούσε, να κάνει τον σταυρό του, να χάνει το μυαλό του απ' τις ημίγυμνες θεϊκές κοπελιές της ακρογιαλιάς καί να σταυροκοπιέται διπλά καί με σέβας στην θέα της μικρής εκκλησιάς της Αγίας Αικατερίνης, όχι γιά να τόν συγχωρήσει, αλλά γιά να τον βοηθήσει να σταθεί στό πλάι της ομορφονιάς με τα γαλαζοπράσινα μάτια καί τα σμιλευμένα ατίθασα στήθη κι εκείνος να υμνεί τον δημιουργό γιά τό θηλυκό ενσυναίσθητο καλλιγράφημά Του.

Αυτές οι σκέψεις, εικόνες, συγκινήσεις, συναισθήματα καί ηδονές, με ιδρώτα, χυμούς κι αναστεναγμούς, κατέκλυζαν το θυμικό του νεαρού, εκείνο το ζεστό μεσημέρι του Ιούλη, σε κεντρικό πολυτελές ξενοδοχείο της Αθήνας, κάπου στα μέσα της

δεκαετίας του 80.

Σάν EXTRA εργαζόμενοι, ο νεαρός Στάμος με τήν νιότη στη θωριά και τόν ήλιο στην καρδιά, παρέα με τον Βασίλη, έναν αρχοντάνθρωπο νάχει περάσει το μεσόστρατο της ζωής και μεροκάματο 755 δρχ, εκείνη την μέρα, ... είχαν την ευθύνη για ένα V.I.P γεύμα εργασίας και το σέρβις έντεκα (11) ατόμων, σε μια ροτόντα στο κέντρο μιας κατάλληλα στολισμένης, διαμορφωμένης πολυτελούς αίθουσας.

Αφού χρεώθηκαν με υπογραφή, - για να μήν χαθεί ή κλαπεί κάτι – ένα πρόσ ένα τα ασημένια μαχαιροπίρουνα με τις πλατινένιες κόψεις και τις χρυσές λαβές, ... τα κρυστάλλινα βοημικά ποτήρια, ...τα πορσελάνινα πιάτα, ...τίς ασημένιες πιατέλες και τίς αρωματισμένες με λεβάντα πανάκριβες κεντημένες πετσέτες , πέρασαν – παρ' ότι είχαν προεπιλεγεί – από έλεγχο της ασφάλειας του ξενοδοχείου και των δύο σωματοφυλάκων των υψηλών προσώπων και ακολούθως ο μετρ – εκτός από τις συνηθισμένες οδηγίες και προτροπές – τούς γνωστοποίησε ότι οι πελάτες είναι δέκα (10) Σαουδάραβες – κάποιοι είναι πρίγκηπες – και ένας Έλληνας εφοπλιστής.

Το δε μενού είχε μπελούγκα χαβιάρι, κοκτέιλ γαρίδες και αστακό, φιλέ μινιόν με μανιτάρια σώς μαδέρα και ένα σωρό άλλα καλούδια.

Επειδή η θρησκεία, τους απαγορεύει το αλκοόλ, εκτός από νερό (μίνεραλ/περιέ) θα έπιναν ένα περίεργο ποτό/χυμό με βάση το κατσικίσιο γιαούρτι.

Φαινόταν μια ξεκούραστη μέρα με σκέτο το μεροκάματο, παρά την αναγκαία επισταμένη, ιδιαίτερη προσοχή, ένα – απαιτητικό μέν – τραπέζι ήταν όλο κι όλο , δεν πρόσμεναν κανένα φιλοδώρημα - (σ' αυτές τις περιπτώσεις πληρώνουν/υπογράφουν οι γραμματείς, πάντα αφήνουν ένα καλό πουρμπουάρ, αλλά καταλήγει στο κοινό ταμείο των μονίμων κι εκείνοι ως έκτακτοι δεν έχουν λαμβάνειν) – και επειδή συνήθως οι πελάτες αυτοί κάνουν νεύμα για λίγο φαγητό, είχαν το καλό ότι έμενε ασερβίριστο πλούσιο

βασιλικό μενού, τό οποίο θα απολάμβαναν εκείνοι, όσο μακρύ χρόνο χρειάζονταν οι συνδαιτυμόνες για τις εμπιστευτικές χρυσοφόρες συνομιλίες τους.

Ήρθαν οι δέκα Σαουδάραβες, ντυμένοι όλοι με την παραδοσιακή λευκή τους ρόμπα κι ο Έλληνας εφοπλιστής Γιάννης Λάτσης με το χαρακτηριστικό ναυτικό καπέλο, ο οποίος χαιρέτησε θερμά και μίλησε για λίγο με τόν Βασίλη.

Γνωριζόντουσαν από την Πόλη, εκεί στό Πέρα είχε ο Βασίλης κι οικογένειά του τό καλύτερο ευρωπαϊκό εστιατόριο και ήταν καλός πελάτης ο καπετάνιος/εφοπλιστής όταν επισκεπτόταν την Κωνσταντινούπολη.

.....(Τό 1964 -με πρόσχημα τα γεγονότα στην Κύπρο- μπήκε ο αφιονισμένος τουρκικός όχλος στό μαζαγί, το κατέστρεψε και τό λεηλάτησε.

Όταν τόν ρωτούσαν Βασίλη, τί έκανε και πώς αντέδρασε εκείνο τό φρικτό απόγευμα; ..απαντούσε!

<<<<Γιά να μήν καταλάβουν ότι είμαι εγώ τό αφεντικό και με σκοτώσουν, έγινα ένα με τούς εγκληματίες θύτες,...πήρα ένα γερό κοντάρι και κατέστρεφα ο ίδιος την περιουσία μου, έσπαγα και έκλαιγα για τους κόπους και την δυστυχισμένη αυριανή ζωή μου κι αν με περίμενε ζωή.

Γιά να μην τα ληστέψουν, έσπαγα τα ακριβότερα πράγματά μου, (γαλλικά κρασιά δεκαετιών, πίνακες ζωγραφικής, κρυστάλλινα μοναδικά ποτήρια, τό πιάνο, τα πάντα..) πονούσε η ψυχή μου και τα μάτια μου έγιναν βρύσες με δάκρυα.>>>>

Απελάθηκε το 1965, ξεριζώθηκε ο Βυζαντινός αυτός άνθρωπος από την Πόλη και φτωχοποιημένος πλέον ήρθε μετανάστης στην Αθήνα.

Έκανε πολλές δουλειές και με επιχειρήσεις εστίασης, αλλά παρά τόν επαγγελματισμό, την εμπειρογνωμοσύνη, τη φρονιμάδα και τη νοικοκυροσύνη, ...δεν πρόκοψε και τώρα αναγκαστικά δουλεύει extra σερβιτόρος. Έχει όμως αιτηθεί – παρακαλέσει τη διοίκηση

του Ξενοδοχείου να μονιμοποιηθεί και σ' αυτό ελπίζει.)).....

Ο Καπετάν Λάτσης – έτσι ήθελε να τον φωνάζουν Καπετάνιο – επειδή δεν μπορούσε – κατά δήλωση – να πιεί αυτή την αηδία με το γιαουρτόζουμο, ζήτησε από τόν Βασίλη, να του σερβιριστεί μούρο πολύχρονο ούισκυ, αλλά με τρόπο, να μην καταλάβουν κάτι οι συνδαιτυμόνες και διακριτικά για να μην προσβληθεί η θρησκεία τους.

Πράγματι έξυπνα, έβαλαν σε ασημένιο ψηλό κύπελο διπλό ούισκυ με πάγο και σέ μιά πορσελάνινη τσαγιέρα πάλι ούισκυ, αλλά να φαίνεται όμως για ' 'ξεκάρφωμα' ' και η ετικέτα του δήθεν τσαγιού.

Όταν σέρβιρε το ποτό ο Βασίλης, ευχαριστημένα, γενναιόδωρα, ίσως ανταποδοτικά της παλιάς γνωριμίας τους, ο Καπετάνιος δίνει φιλοδώρημα αυτό το χρυσό πακέτο χαρτονομισμάτων, 60.000 δρχ που αντιστοιχούσαν περίπου σε τρία μηνιάτικα της εποχής.

Παναγία μου! σωθήκαμε Βασίλη!! τού φώναξε ο Στάμος... με τόν πυρετό της ευδαιμονίας, τού πλούτου και της ολοφάνερης χαράς ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του.

< Αυτό τον Αύγουστο φίλε, εγώ πάω Σαντορίνη και εσύ επιτέλους μετά από χρόνια προσμονής, θα προσκυνήσεις στην γενέτειρα τους τάφους των γονιών σου, την Παναγιά της Αγιά Σοφιάς και θα επαναριζώσεις φίλε μου, την ψυχή σου μέσ στού Βοσπόρου τα ιερά νερά.>

Ο Βασίλης όμως στην προσπάθειά/ζωτική αναγκαιότητά του να μονιμοποιηθεί, νάχει σταθερή βιοποριστική δουλειά, να δώσει διαπιστευτήρια εντιμότητας και πιστεύοντας ότι θα μετρήσει αυτή η χειρονομία του, – παρά τούς άτυπους ισχύοντες κανονισμούς – πρωτόγνωρα και παράδοξα,... είχε την ιδέα να δώσει τό μυθικό αυτό πουρμπουάρ στον μέτρ, με την βεβαιότητα,... ότι θα κρατήσει εκείνος, το πολύ το ένα τρίτο.

Εξ άλλου έφταναν και οι 40.000 δρχ για της ζωής του το προσκύνημα και για του Στάμου το αιγαιοπελαγίτικο ονειρικό

ξελόγιασμα. Ήταν αμετάπειστος, ... παρά τις ηρωικές προσπάθειες του συνεταίρου του Στάμου.. μπάς και τον μεταπείσει και συνετίσει.

Αμ δέ! Ήρθε η προσγείωση στην πραγματικότητα και ο απελπισμός.

Ο μετρ πήρε το θησαυρό και τους έδωσε μόνο από ένα χιλιάρικο!! και ληστρικά κράτησε ολάκερα πενήντα οκτώ χιλιάρικά ίσως και ολόδικά του. Ποιος τολμούσε να αντιμιλήσει και τι να εκστομίσει!.. Δεν θα τον ξαναφώναζαν ποτέ για δουλειά.

Οι εξουσίες σε πλήρη ισχύ και απόλυτη αδικία.

Πάγωσε ο αγαθός Βασίλης, κέρωσε, είχε τη φάτσα δαρμένου σκύλου, αυτός ο αξιοπρεπής άνθρωπος, ταπεινωμένος και με ενοχές... ψέλλισε ..

<<Συγνώμη Στάμο, δεν το περίμενα, πού να το φανταστώ!>>

<< Δέν πειράζει φίλε >>του αποκρίθηκε απροσποίητα απογοητευμένος ο Στάμος ...

<<<έτσι είναι η ρουφιάνα η ζωή, για ανεξήγητους λόγους δεν πολυ συμπαθεί, ούτε συμπονεί τούς καλούς ανθρώπους.>>>

Κι έτσι σάν όνειρο μεσημεριανό χάθηκε τό νησί, ... πάει και το προσκύνημα στήν πατρογονική αγία Βυζαντινή γή, .. ο Βασίλης δεν έγινε ποτέ μόνιμος, βολόδερνε ο έρμος στα μεροκάματα.

Ο Στάμος βρήκε – με την παιδεία, τίς αξίες και τους κόπους του – τή ρότα του και πήγε αργότερα στην αυγουστιάτικη όμορφη, μοναδική Σαντορίνη....

Αλλά κάτι όμως της έλλειπε, ... για να μοιάζει σάν εκείνη τη μαγευτικά φανταστική, ... που ονειρεύτηκε/ ερωτεύθηκε, ένα μεσημέρι, για λίγες στιγμές, κάποιο καλοκαίρι!